

ИЗЪ ЖИВОТНОТО ЦАРСТВО

ДОМАШНИИ ПТИЦИ

Воловетъ, въ народния битъ заематъ твърде почетно мѣсто. Селянинъ безъ земя е половинъ сиромашъ, но безъ волове — цѣлъ. Затова и селянитъ обичатъ воловетъ си и имъ прикачватъ всевъзможни ласкателни имена; тѣ ги пазятъ, не ги измжчватъ, не ги псуватъ. Селянинъ, който бие или псува воловетъ си безпричинно не е прокопсанъ. Не само щета, но голѣма злочестина е загубата на вола и това се счита за Божие наказание. Момитъ и женитъ избѣгватъ да минаватъ пѣтя на воловетъ. Въ тѣхна честъ се празнува св. Силвестъръ, който имъ се счита за покровитель; празнуватъ се и вълчитъ празници, за да не ги ядатъ вълци. Едно време, да се коли волъ за ядене, било голѣмъ грѣхъ и старитъ крави и волове оставяли да мратъ отъ само себе си и ги заравяли. Когато вола подкарватъ да иде да оре, той казвалъ: „Стопанинътъ ми е умрѣлъ, та отивамъ да го ровя.“ А когато го каратъ да вози сѣно, казвалъ: „Стопанинътъ ми се жени, та ме кани на свадба“, защото сѣното се бавно товари и разтоварва, та той си почи- валъ презъ това време и си ядѣлъ сѣно; а когато го каратъ да оре, мѣкне ярема цѣлъ день гладенъ — хапвалъ малко на пладня, па чакъ вечерята.

За вола се говори още, че билъ казвалъ: „Менъ отъ колата не ме е страхъ, а отъ шейната — отъ тѣхъ ми пада опашката“.

Биволътъ, не играе значителна роля въ народнитъ повѣрия, но въ пѣснитъ и приказкитъ се среща начесто. Той се хвалѣлъ, че би могаль да надгони коня и да надтича враната, ако да се не боялъ само да се не продѣни въ земята когато тича.

Конътъ е най-благородното домашно животно и въ пѣснитъ се възпѣва като другаръ на юнацитъ. Въ тѣхъ се поменува златната му грива, отбелязва се косъма му и се превъзнася бързината му. Сивитъ коне се наричатъ зелени. Конътъ, като другаръ на юнацитъ, често разговаря съ тѣхъ, дава имъ съвети, избавя ги отъ затруднително положение, дори и отъ опасности, и имъ помага да надвизватъ враговетъ си. Въ пѣснитъ и при-